

18. 6. 2017 - Pronárod svatý! Pronárod svatý?

1. čtení: Ř 2, 11-15

Píseň: 182 - Pán Bůh je síla má

Základ kázání: Ex 19, 1-8

Kázání: Milé sestry, milí bratři v Kristu,

jsme svatý pronárod. Jsme svatý pronárod?

Vždyť pronárody byly Chetejci a Jebúsejci, Egypt'ané a Asyřané, Pelištejci a Kenaanci. Všichni ti, kteří bojovali proti Israeli, odmítali Hospodina. Nemůžeme přece být stejným pronárodem jako ostatní...

Proto i křesťanští pisatelé většiny biblických překladů již od Vulgáty raději nahrazovali to i dnes dobře známé gój, gójové - tedy pronárody, ne-židé, ne-vyvolení - slovem rod či národ. Židé přece nemohli být stejným pronárodem jako ostatní. To bychom pak i my, křesťané, mladší bratři a mladší dědicové byli stejným pronárodem jako všechny ostatní!

Komická snaha ve srovnání se zbožností a vírou židovskou. Ta se nesnažila své označení jakožto „zvláštní gójové - ale pořád gójové“ nějak ohnout. Nechtěli si hrát na lepší než ostatní. Ačkoli některým skupinám i tak vyrostl nos až do nebes. Mnoha křesťanům nakonec také - až podnes. Stejně jako ostatním gójům - pronárodům. Právě světský člověk se s chutí a rád považuje za lepšího než tamti nebo tamten. Za svatého.

Přitom jsme úplně stejný pronárod... Všichni jsme v Božích očích jen nehodní gójové.

Vždyť to nejsou naše síly, co nás nese. Nejsou to naše křídla, na nichž letíme. Jsou to křídla orlí, kterými nás provází Hospodin. Již z egyptského otroctví. Až do vysvobození z otroctví sebe samého, vlastního ega, dychtění a lpění. Jako to ukázal Ten, kterého následujeme - Ježíš Kristus.

Křesťané nejsou lepšími než pohané nebo „jen“ ne-křesťané. Ba dokonce jsme možná spolu s židy, muslimy, buddhisty a dalšími v daleko horší pozici. Protože nám byla zjevena Boží pravda. Bylo nám dopřáno poznat pravdu a velký kus Boží vůle. Známe, co o sobě Hospodin zjevil. A přesto selháváme úplně stejně jako ti, kteří neznají Boží zákon, neuzavřeli s Hospodinem smlouvu skrze obřizku, křest či víru. A kteří přesto často plní Boží zákon lépe. Ačkoli zcela nevědomky. Vždyť už Pavel o tom psal!

Vždyť už Starý Zákon se mnohokrát zmiňuje o Rachab, Rút, Kálebech a dalších cizincích, kteří prokázali, že mají zákon Boží v srdci. Že jsou svatým pronárodem, zvláštním Božím vlastnictvím, ačkoli mezi Israelce ani ještě-neexistující-křesťany nepatřili. A zrovna Kaleb byl jediný z putujícího lidu, který vstoupil do Zaslíbené země (Nu 14, 22-24). Trumfnul i Mojžíše!

Ne svými znalostmi. Ne svou obětavostí. Ne odvedenou prací. Ne službou. Ne talenty a nadáními. Ne plněním zákona a předpisů. Ne vzděláním a inteligencí. Ne vlivem a důležitostí. Ne svou osobností či úspěchy, které dokázal. Nýbrž tím, že přijal Boží milost.

Milost náročnou a nesnadnou - pro hříšného, sebestředného člověka. Milost, která umožňuje bránit pravdu, ačkoli jsem sám a obklíčen lháři a manipulátory. Jako Kaleb. Milost, která umožňuje zachránit nepřátelské špiony z Jericha, ačkoli za to hrozí trest smrti za velezradu i dnes. Jako Rachab. Milost, která umožňuje odstěhovat se do země své tchýně-vdovy. A nalézt tam štěstí nejen pro sebe. Ačkoli je to země zcela jiného náboženství, jazyka, kultury i smýšlení. Jako Rút.

Jsme stejní gójové jako ostatní. Stojíme pod horou stejně jako Israelci. Ba dokonce v daleko snazší situaci, protože na vrcholu té hory vidíme kříž. Ale „skutečně poslouchat Hospodina“? „Dodržovat jeho smlouvu“? Vždyť ji ani pořádně neznáme. Ani Starou zpod Sínaje. Ani Novou z horního pokojíku v kalichu a chlebu.

Pokud jsme alespoň někdy pronárodem *svatým*, pak jen z Boží milosti. Jen z rozhodnutí Hospodinova jsme jeho zvláštním

vlastnictvím, ačkoli mu patří celá země, sluneční soustava i vesmír. Jako židé, muslimové, Kálebové a další. Jen z Boží milosti se můžeme na chvíli, čas od času, stávat trochu jinými góji než ti ostatní - totiž takovými, kteří skutečně poslouchají *Hospodina*, nikoli sebe nebo jiné lidi. Kteří dodržují smlouvu s *Bohem*, nikoli ty smlouvy které, ve snaze vydělat a nashromáždit, uzavíráme my.

Do vyvoleného, svatého pronároda pak může patřit každý člověk. Každý člověk může být Hospodinovým zvláštním vlastnictvím. Jako to prokázalo tolik pohanů, kteří nikdy nepodstoupili žádné vstupní obřady, neplatili salár, a přesto jsou dodnes v Ježíšově rodokmenu či vyšší Mojžíše.

Jenže členství v Hospodinově zvláštním vlastnictvím je těžké. Protože od nás nic nevyžaduje. Nemusíme splnit nějaké podmínky, abychom vstoupili. Boží milost a zvláštní Boží vlastnictví *předchází* všechno naše dobré jednání. Ani o sobě nemusíme vědět, že plníme Boží zákon - že jsme příjemci Boží milosti.

To všechno - tedy skutečné poslouchání Boha a plnění jeho smlouvy s námi - to je až ovoce víry, která je ovocem Boží milosti. Stejně jako zbožnost, trpělivost, sebeovládání, náklonnost atd. z minulého týdne. Ba dokonce je to vše dobré teprve v důvěřivém přijetí, že jsem Božím zvláštním vlastnictvím. Z jeho lásky, která je *navzdory* mé osobnosti. *Navzdory* mým činům. *Navzdory* mé každodenní a všudypřítomné hříšnosti.

Jenže to pak znamená, že jsem stejný gój jako všichni kolem mě. V Božích očích. Ne-li horší, protože přeci jen něco z Boží smlouvy znám. A přesto mnou cloumá chamtivost a pýcha, sebestřednost a touha vítězit, lenost a povýšenost, touha rozhodovat i lpění na své moci, neznalost i nechuť naslouchat komukoli, natožpak poslouchat. Prostě hřích.

V přijetí, že jsem stejný gój jako ten nejzarytější ateista, ba dokonce možná gój horší, však nalézám Boží milost. Milost, která miluje právě ty góje - jiní lidé nejsou. V přiznání vlastní ubohosti nalézám cenu obyčejné lidské slušnosti, která je velkou Boží milostí, protože ani mezi křesťany není běžná, natožpak normální.

Ve skutečném poslouchání Hospodina už se nebráním, že jsem stejný pronárod jako člověk zcela kompletně a vědomě světský. Bůh nikomu nestraní - nemá pro to důvod.

Jen tam je pronárod svatých, kde je Bůh na prvním místě. A jen po dobu prvenství Hospodinova je ono společenství dvou, jednoho i milionů a miliard pronárodem svatým. Jakmile je první cokoli jiného, už jsme jen pronárodem. Už jsme jen nesvatí gójové. Což vysvětluje mnohé z našich vztahů, práce, rodin, situace politické, ekonomické, společenské i kulturní.

Ale to také znamená, že se kterýkoli pronárod, kterékoli společenství, kterýkoli jedinec může znovu a znovu stávat zvláštním Božím vlastnictvím. Ba dokonce že je to možné i na delší dobu než jen na záblesky okamžiků.

Ne snad z našich schopností - ty nám naopak většinou škodí, protože nás s chutí strhnou k sebedůležitosti. Nebo k poslouchání „na-oko“, tedy pryč od poslouchání skutečného. Ale z Boží milosti. Která nestraní. Která se raduje z tolika gójů-pohanů, kteří plní Boží zákon milosrdenství.

A po přijetí Boží milost je možné NEvypadnout z Božího zvláštního vlastnictví. NEvysloužit si vyhození z pronároda svatého. Stačí „jen“ Hospodina skutečně poslouchat a plnit jeho smlouvu milosrdenství, která nestraní nikomu.

A jak poznám, pane faráři, že jsem součástí Božího zvláštního vlastnictví? Tak, že tě tvé svědomí a tvé myšlenky někdy hájí, ale častěji obviňují (Ř 2, 15). I to je hluboká Boží milost, která nám osvěcuje zákoutí vlastní duše a srdce. Protože nás učí poměřovat zejména sebe Boží vůlí, před níž jsme jen prachem země. Tím méně pak mohou právě o mně hovořit mé myšlenky a svědomí jinak, než sice někdy obhajovat, ale častěji obviňovat, když stojíme pod horou, na níž stojí kříž. Pokud jsem součástí Hospodinova zvláštního vlastnictví...

Amen.

Píseň: 658 - Tvůj kříž mi září v temnotách